ULTIMA MUTARE...

...Mai intîi, zece runde de incertitudine. Florin Gheorghiu — *condus, dominat, nervos, nesigur. Campionul se obişnuise să privească numai în urmă şi iată-l că acum trebuie să-şi potrivească el, după lider, pasul, ritmul, respiraţia de turneu. Au fost singurele momente de rumoare într-o finală de şah, altminteri liniştită şi obişnuită, în ciuda faptului că ea se anunţa „a marilor promisiuni". Apoi, totul a intrat în normal. Marele maestru a făcut o serie de 9½ din 11, care i-a îngăduit, în final, să fie din nou dezinvolt, să stea mai puţin la masă sa şi să privească mai mult la tablele vecinilor. Florin Gheorghiu a cîştigat cel de-al şaselea titlu, e drept, mai greu, dar cu prestanţă, a obţinut o victorie la potou, aşa cum cu vreo 20 de ani în urmă marele jocheu Cerkasov reuşea cu inegalabilul său* Avion *pe pista hipodromului.*

Desigur, interesează înainte de toate evoluţia lui Florin Gheorghiu, atît-ul nostru şahist cel mai puternic, de care ne legăm speranţele consacrării în arena internaţională. Campionul a jucat mai slab sau mai tare decît în alţi ani? Se poate vorbi despre un progres? Care este valoarea sa în comparaţie cu nivelul primilor mari maeştri ai lumii?

Indiscutabil, Florin Gheorghiu deţine, în momentul de faţă, o clasă peste ceilalţi şahişti ai noştri. El străbate o perioadă de tranziţie, inevitabilă în cariera unui mare jucător. Se petrec la el fenomene de decantare şi de filtrare, mai ales în privinţa concepţiei sale despre şah. Campionul nostru a cunoscut şi a întîlnit, la masa de joc, în ultima vreme, somităţi: Fischer, Larsen, Gligorici, Spasski, Keres. A încercat, de bună seamă, să împrumute cîte ceva de la fiecare. Jocul său este acum mai precis, dar parcă a pierdut din incisivitate. Fenomenul este normal. Ne bucură modul cerebral în care Florin Gheorghiu tratează partida, dar ne îngrijorează, oarecum, tendinţa sa exagerat de mare spre prudenţă.

Într-o discuţie, Sergiu Samarian *îmi spunea că — după părerea sa — Florin Gheorghiu deţine acum suficiente acumulări cantitative pentru a realiza acel atît de aşteptat salt calitativ. Într-o zodie a precocităţii şahiste (vezi şi apariţia fenomenalului junior brazilian Meking), 23 de ani, cîţi are Florin, reprezintă o vîrstă de maturitate.*

Pentru campion această finală n-a fost nimic mai mult decît un exerciţiu. Bineînţeles, a trebuit să se gîndească pentru a-l rezolva. Dar nu prea mult...

★

Revelaţia Adrian Buză *ne bucură. Fără să fie la prima sa tinereţe şahistă, clujeanul completează un loc vacant în echipa României, pe care dorim (şi avem dreptul) s-o vedem între primele şase din lume. Deşi trecut de 30 de ani, Buza joacă un şah de adolescent (în sensul cel mai bun al cuvîntului), îndrăzneţ şi dezinvolt. Fără îndoială, examenul internaţional va fi testul de bază. Credem că va primi o notă de trecere.*

★

Victor Ciocîltea *va fi totdeauna un răsfăţat al inimilor noastre, pentru că am străbătut nişte ani de tinereţe urmărindu-l la masa de joc; admirîndu-i partidele strălucitoare, suferind pentru el, dezavuîndu-i, în repetate rînduri, pentru eşecuri şi, apoi, redeschizîndu-i, tot de atîtea ori, porţile simpatiei.*

Cu riscul de a contrazice unele păreri, aşa-zise autorizate, îndrăznesc să afirm că acest jucător viguros, polisportiv, cu un moral de fier, înarmat cu luciditate şi optimism este încă departe de a fi plafonat. Ciocîltea poartă balastul talentului său. Paradoxal? Nicidecum! Dacă „secundul" acestui campionat ar munci cît poate (şi cît trebuie, de fapt) succesele sale ar fi mult mai mari şi mult mai constante. Mizînd prea mult pe talent, Ciocîltea se încăpăţînează pe un repertoriu de deschideri destul de limitat, cunoscut de adversarii săi din ţară şi de peste hotare, ceea ce, în orice concurs, îi creează, de la început, un handicap. Poate că de acum încolo, punînd în valoare experienţa şi înţelepciunea anilor, el îşi va revizui punctele mai vechi de vedere. Nu este încă prea tîrziu.

★

Rivalul de lungă vreme al lui Ciocîltea, la tablă şi în statisticile finalei acestei finale, Ghiţescu a găsit neaşteptate şi nebănuite resurse de victorie, demonstrîndu-ne că are putere să depăşească un „punct mort" care s-a prelungit cam mult.

Reventrea lui Radovici *merită să fie salutată. Mai ales, dacă ţinem seama de faptul că înaintea echipei naţionale stă participarea la dificila competiţie internaţională „Campionatul Europei". Mai constant, cu mai multă ambiţie şi cu mai mult curaj, Radovici este tocmai omul care lipsea selecţionatei.*

★

În rest? În rest, Partoş, într-o evidentă eclipsă de formă, trei debutanţi (Zara, Segal şi Demian), care vor mai trebui verificaţi, şi ceilalţi concurenţi, „plînea cea de toate zilele" a finalei. Dar, nici cel mai copios şi rafinat dineu nu se poate lipsi de pîine...

Valeriu CHIOSE

		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
1	FLORIN GHEORGHIU	■	½	½	½	½	½	1	½	½	½	1	1	1	1	1	½	1	½	1	1	14
2	VICTOR CIOCÎLTEA	½	■	½	1	½	½	½	½	1	½	1	1	½	1	0	1	½	1	½	1	13
3	ADRIAN BUZA	½	½	■	0	½	½	½	½	1	1	½	1	1	1	½	½	½	1	1	1	13
4	TEODOR GHIŢESCU	½	0	1	■	½	½	½	½	½	1	½	½	1	1	1	½	½	1	½	1	12½
5	CORVIN RADOVICI	½	½	½	½	■	1	1	½	½	1	½	½	½	1	½	½	½	½	1	½	12
6	EMIL UNGUREANU	½	½	½	½	0	■	1	½	1	½	½	0	½	½	0	1	1	1	1	0	10½
7	BELA SOOS	0	½	½	½	0	0	■	½	½	½	½	½	½	1	1	1	½	1	½	1	10½
8	CAROL PARTOS	½	½	½	½	½	½	½	■	½	½	½	½	½	1	1	1	0	½	0	½	10
9	EMANUEL REICHER	½	0	0	½	½	0	½	½	■	½	½	½	1	½	0	½	½	1	1	1	9½
10	DOLFI DRIMER	½	½	0	0	0	½	½	½	½	■	½	1	½	0	1	1	½	½	0	1	9
11	MIRCEA PAVLOV	0	0	½	½	½	½	½	½	½	½	■	½	0	½	½	½	1	½	½	1	9
12	DAN ZARA	0	0	0	½	½	1	½	½	½	0	½	■	1	0	0	½	1	1	1	½	9
13	ŞERBAN NEAMŢU	0	½	0	0	½	½	½	½	0	½	1	0	■	½	1	1	½	½	½	1	9
14	VOLODEA VAISMAN	0	0	0	0	0	½	0	0	½	1	½	1	½	■	1	0	1	1	1	1	9
15	OCTAV TROIANESCU	0	1	½	0	½	1	0	0	1	0	½	1	0	0	■	0	1	½	1	½	8½
16	ION FISCHER	½	0	½	½	½	0	0	0	½	0	½	½	0	1	1	■	½	½	½	½	7½
17	EDGARD NACHT	0	½	½	½	½	0	½	1	½	½	0	0	½	0	0	½	■	0	1	½	7
18	SORIN SEGAL	½	0	0	0	½	0	0	½	0	½	½	0	½	0	½	½	1	■	½	1	6½
19	VASILE GEORGESCU	0	½	0	½	0	0	½	1	0	1	½	0	½	0	0	½	0	½	■	½	6
20	VALER DEMIAN	0	0	0	0	½	1	0	½	0	0	0	½	0	0	½	½	½	0	½	■	4½

Concluzii după „naţionale"

SUPERIORITATEA SPADASINILOR DE LA STEAUA

Şi în acest an, trăgătorii de la Steaua au dominat proba de spadă. Exceptînd eşecul din tur, în faţa Medicinei Tg. Mureş, spadasinii clubului bucureştean au înregistrat victorii în serie, în final, avînd un avans de 6 puncte faţă de următoarea clasată. Formaţia campioană (**Moldanschi, Marinescu, Cerea, Al. Istrate, N. Istrate**), s-a impus datorită îndeosebi pregătirii multilaterale.

Medicina Tg. Mureş (locul II) a avut o comportare inegală: deosebit de eficace în tur şi cu un randament scăzut în retur. Înfrîngerea mediciniştilor, chiar la ei acasă, în meciul cu Electroputere, a însemnat momentul în care echipa **prof. A. Cacuci** a ieşit practic din lupta pentru primul loc. O carenţă de ordin general la această echipă — insuficienta pregătire fizică.

Ca debutanţi în A, spadasinii de la **Electroputere Craiova** (III) s-au prezentat peste aşteptări. Antrenorul **P. Ghinju** a reuşit, după ani de străduinie, să pună pe picioare o garnitură cu mari perspective (**Duţu, Bunea, Podeanu, Isaila**), capabilă să-i înlocuiască cu succes, într-un an-doi, pe **Popescu** şi **Mironov**.

O echipă care n-a contat decît pe un singur trăgător a fost **C.S.M. Cluj** (IV). Este vorba de **Sinko**. Antrenorul **Ad. Gurath** s-a gîndit cam tîrziu la întinerirea lotului.

Conform tradiţiei, **Universitatea Bucureşti** (V) a recurs şi de data aceasta la improvizaţii. Omul de bază al formaţiei, **Ţintea**, s-a pregătit foarte puţin, iar **Vasiloglu** a fost multă vreme bolnav. Trebuie făcut ceva pentru completarea echipei. Trebuie încurajate mai mult acele elemente care forţează porţile consacrării (**Bălan, Paraschiva**, şi, poate, şi alţii).

În cazul **Crişului Oradea** semnalele de alarmă ale ziarului nostru au fost justificate. Cu tot ajutorul masiv dat de Şcoala sportivă, echipa orădeană n-a putut evita ultimul loc. Nici chiar prezenţa pe planşe a antrenorului (**O. Thalmeiner**) n-a dat nici un rezultat.

Tiberiu STAMA

NAUFRAGIUL UNEI COMPETIŢII MULT AŞTEPTATE

Organizarea campionatelor republicane pentru şcolile generale a fost o măsură binevenită şi de mult aşteptată. Aceste campionate sînt menite, printre altele, să contribuie la ridicarea la un nivel mai înalt a sportului şcolar, la atragerea copiilor în practicarea timpurie a diferitelor ramuri de sport.

Anul acesta am asistat la deschiderea festivă a celei de-a doua ediţii a campionatului şcolilor generale din raionul „Tudor Vladimirescu", din Capitală. Au defilat sute de copii, însoţiţi de profesorii lor, au fost prezenţi directorii şcolilor, reprezentanţii secţiunii de învăţămînt, ai Consiliului raional al pionierilor. S-au rostit cuvinte frumoase despre viitoarele întreceri, s-a urat, călduros, succes participanţilor. După festivitatea de deschidere s-au desfăşurat primele meciuri de handbal, de volei, de fotbal, cu participarea unor galerii însufleţite. A fost o zi de toamnă însorită, cu mii de culori şi cu mult entuziasm (predominant rozul...).

Din păcate însă interesul a scăzut vertiginos. Nu al copiilor: ei au aşteptat, la fiecare etapă, să îmbrace tricoul ECHIPEI şi au vrut să lupte, cu ardoarea caracteristică vîrstei, pentru un rezultat cît mai bun. A scăzut interesul organizatorilor, al celor care ar trebui să facă din fiecare meci, din fiecare concurs o adevărată bucurie a copiilor...

IN VOIA SOARTEI

Dezorganizarea şi dezinteresul s-au făcut simţite din ce în ce mai mult. Să vorbim, mai întîi, de cei mai interesaţi: profesorii de educaţie fizică. Unii au depus toate eforturile pentru a-i pregăti corespunzător pe concurenţi şi a-i prezenta la întreceri conform tuturor cerinţelor regulamentare (de exemplu, cei de la şcolile generale 74, 94, 95). Alţii însă, de multe ori au lăsat baltă campionatele, trimiţîndu-i pe copii singuri la teren (de exemplu, cei de la şcoala generală 89 şi liceul 39). Desigur, unele dintre aceste absenţe au fost motivate (lecţii la şcoală sau alte sarcini). Nu s-au găsit însă în toată şcoala respectivă alţi profesori, fie şi de alte specialităţi, care să-i însoţească şi să-i supravegheze pe elevi? Cum vor cîştiga încrederea părinţilor procedînd astfel? Cînd sînt lăsaţi de capul lor, cum se spune, se pot întîmpla lucruri neplăcute chiar şi în detrimentul şcolii. De exemplu, în ziua de 29 octombrie, echipa de fotbal a şcolii generale 89 s-a prezentat la teren fără însoţitor, fără tabelul obligatoriu cu semnătura directorului şi avizul medicului. Lipsa actelor în regulă (şi în special a unui control sistematic şi oficial al acestora) generează discuţii — calificabile cu indulgenţă drept neprincipiale — între profesori, sau între profesori şi arbitri, de obicei în prezenţa elevilor. La meciurile de handbal din zilele de 16 octombrie şi 1 noiembrie profesorii de la şcolile generale 84 şi 75 au contestat dreptul de joc al elevilor de la şcoala 95, fără însă a-i legitima sau a le verifica actele de la şcoală. Certuri, discuţii. Ce facem cu preocuparea educativă?

UNDE NU-I CONDUCERE, VAI DE ORGANIZARE

Reprezentanţii forurilor superioare (secţiunea raională de învăţămînt, consiliul raional al organizaţiei pionierilor, consiliul raional pentru educaţie fizică şi sport) au călcat foarte rar pe la întreceri. N-au colaborat pentru stabilirea unui program judicios şi unitar alcătuit pe tot raionul. Munca de propagandă a fost egală cu zero: meciurile s-au disputat, de cele mai multe ori, în anonimat. Programările s-au făcut fără ca... o mînă să ştie ce face cealaltă. Astfel, şcolile generale 89 şi 95 au fost anunţate că au meci de fotbal în ziua de 29 octombrie la ora 8,30 pe stadionul Olimpia. Echipele, cu profesori cu tot, au fost punctuale. Dar toate terenurile erau ocupate de întreceri ale asociaţiilor sportive din raion! În frig şi în ceaţă, elevii au aşteptat mai bine de o oră, pînă li s-a repartizat, în sfîrşit, un fel de teren la marginea celor adevărate: nemarcat, în schimb plin de gropi şi de pietre. Nu se prezentase nici un arbitru (regulamentul prevedea însă că toate întîlnirile trebuie să fie conduse de arbitri calificaţi). Noroc că tov. Mara, îngrijitorul stadionului, a îmbrăcat de bună voie pantalonii scurţi ai arbitrului şi s-a transformat (era să scriem... costumat) în cavaler al fluierului. Ce părere au organizatorii?

...Şi, aşa cum s-au desfăşurat, aşa s-au şi încheiat întrecerile etapei în raionul „Tudor Vladimirescu". Duminică 12 noiembrie s-a disputat finala la handbal între elevii şcolilor 72 şi 95. La încheierea jocului s-au aliniat echipele şi... atît. Nici un reprezentant al organizatorilor, nici un premiu (poate mai încolo, cînd „vraja" victoriei se va fi risipit de mult...), nici o diplomă şi nici măcar un cuvînt de felicitări.

ANTRENORI! N-AVEŢI NEVOIE DE TALENTE NOI?

De multe ori, i-am auzit pe antrenori plîngîndu-se de lipsa unor copii talentaţi, că nu au de unde-i alege, că în şcoli activitatea sportivă este la un nivel scăzut. Dar, alături de ridicarea acestui nivel, unul dintre scopurile competiţiei la care ne referim este şi acela de descoperire a noilor talente şi pregătire iniţială a acestora. Mulţi profesori merită sincere felicitări pentru munca depusă şi pentru rezultatele obţinute. Dar antrenorii ce-or fi aşteptînd? Dacă le-a fost, poate, greu să colinde toate şcolile, măcar pe la terenurile sau sălile care au găzduit campionatele să se fi obosit să ajungă! Au fost prezenţi acolo, chiar de cîte două ori pe săptămînă, cei mai buni copii din fiecare şcoală. Talente din plin! Doar să le fi ales. Dar, se pare că antrenorii bucureşteni aşteaptă ca viitorii sportivi să le fie aduşi... pe tavă.

★

Iată ce a făcut ca întrecerile, cel puţin în raionul „Tudor Vladimirescu", să nu-şi fi atins nici pe departe ţelurile. Nici sub aspectul instructiv, nici sub cel educativ, desigur nici pe plan propagandistic. Ne mai rămîne însă speranţa ca măcar la viitoarele competiţii şcolare cei mari să le asigure celor mici atenţia cuvenită!

Ildico RUSSU-ŞIRIANU

NUMEROASE COMPETIŢII ÎN REGIUNEA ARGEŞ

Mergînd pe linia îndeplinirii sarcinilor trasate de rezoluţia Conferinţei pe ţară a mişcării sportive, consiliile pentru educaţie fizică şi sport din regiunea Argeş au iniţiat numeroase competiţii sportive. Astfel, s-au organizat pînă acum, sau sînt în curs de desfăşurare, 103 campionate raionale şi orăşeneşti la atletism (13 competiţii), volei (13), fotbal (13), handbal (12) şi alte sporturi. La întreceri participă aproape 700 de echipe. De asemenea, au fost organizate şase campionate direct regionale: la volei, handbal, lupte, tenis de masă, fotbal şi box la care s-au întrecut 51 de formaţii. Trebuie să mai arătăm că, din totalul campionatelor, 65 la sută au fost organizate pentru seniori, 25 la sută pentru juniori şi restul pentru copii.

Al. Momete coresp. principal

DEBUT CU STÎNGUL LA JUDO

Bătusem la maşină ştirea cu primul campionat de judo al Capitalei. Era, firească, o noutate şi, ca atare, i se rezervase spaţiu în pagina I. Cum se obişnuieşte, în ziua preapariţiei am verificat autenticitatea informaţiei. O primă surpriză: reuniunile nu mai aveau loc în sala Dinamo, ci la Floreasca II! Modificarea părea neînsemnată, nu însă pentru concurenţi şi spectatori. Sala Dinamo este onorată de multe competiţii de înaltă ţinută, pe cînd Floreasca II a fost amenajată pentru întreceri atletice; cu zgură, cu tribune mobile, de capacitate redusă etc.

Credeam că acesta va fi singurul minus al concursului. Eroare! Sacul deficienţelor avea să se umple o dată cu începerea întrecerilor. Pe cele două patrulatere, concurenţii echipelor participante ne-au arătat, rînd pe rînd, procedee de lupte libere, greco-romane sau trîntă (şi acestea destul de rudimentare), numai judo nu. (În aceeaşi notă, şi arbitrii).

Nişte probe tehnice de control ar fi rezolvat, din capul locului, aceste neajunsuri, mai ales că, atît sportivii, cît şi arbitrii, au învăţat cele cîteva noţiuni de judo din cărţi. Faptul că durata unei partide a fost redusă de la 5 la 3 minute, n-a făcut decît să ne scutească de alte aspecte nedorite.

În sfîrşit, cele mai bune echipe — I.O.R., afirmată deja şi în competiţii internaţionale, cît şi Politehnica, formaţie fruntaşă — au fost retrase din concurs.

În asemenea împrejurări, ni se pare firesc să afirmăm că debutul în campionatul oraşului Bucureşti a fost făcut cu stîngul.

Costin CHIRIAC

P.S. Pe primele locuri: 1. Agronomia, 2. Tinereţea, 3. I.C.F.

EXPERIMENTELE SÎNT BUNE, DAR NU LA CAMPIONATUL ŢĂRII!

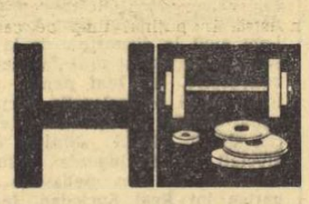

După cum arătam în cronica din ziarul nostru de luni, campionatul republican de haltere pe echipe a fost cîştigat de C.S.M. Cluj, datorită superiorităţii sportivilor săi la probele de... atletism! Făcînd această precizare, nu căutăm cîtuşi de puţin să diminuăm meritele învingătorilor, care s-au comportat bine şi în probele specifice (smuls şi aruncat). Clujenii au aliniat o formaţie tînără (medie de vîrstă 22 de ani; mezinul, Simion Deuşan, nu a împlinit încă 17 ani!), compusă din: **Al. Voinar** (cat. 67,5 kg), **Şt. Iavorek** şi **S. Deuşan** (75 kg), **Fr. Covaci** (82,5 kg), **V. Kato** (90 kg), **Sp. Herghelegiu** şi **O. Pop** (+ 90 kg). Halterofilii de la C.S.M. Cluj şi antrenorii lor (T. Roman, Gh. Iacob şi L. Barabas) pot primi felicitări pentru că au ştiut să se orienteze în funcţie de regulamentul competiţiei, întocmit şi anunţat cu mult înainte.

Se pune însă întrebarea: acest regulament corespunde cerinţelor campionatului?

Orice campionat republican are ca scop principal — înaintea considerentelor de ordin metodic — determinarea celui mai bun sportiv sau a celei mai bune echipe în ramura de sport respectivă. Aceasta implică obligaţia de a înscrie în programul campionatului numai probe specifice ramurii respective. În caz contrar, există oricînd posibilitatea ca — prin combinări nepotrivite — titlul de onoare, de campion naţional, să nu revină totuşi sportivului sau echipei celei mai bune. Or, regulamentul recent încheiatei ediţii a campionatului de haltere a oferit această posibilitate, prin combinarea smulsului şi aruncatului (procedee specifice) cu probe atletice. C.S.M. Cluj şi-a adjudecat titlul de campioană, deşi — de ce să nu recunoastem — la ora actuală ea nu este cea mai puternică echipă de haltere din ţară. Credem că experimentul supunerii halterofililor la o serie de teste de ordin atletic, experiment ce reflectă noua orientare metodică trasată de federaţie, este oricînd util şi binevenit, dar nu într-un campionat republican. S-ar fi putut efectua încercarea cu prilejul „Cupei regiunilor", disputată în luna septembrie (spre exemplu), sau în oricare altă competiţie cu miză mai mică, prevăzută de calendar sau instituită anume.

Modul de apreciere a rezultatelor de la smuls şi aruncat a fost, de asemenea, total necorespunzător datorită folosirii unei tabele de punctaj arbitrare, care nu făcea nici o diferenţiere între categoriile de greutate. În aceste condiţii, cu performanţele sale foarte bune pentru cat. cocoş (95 kg la smuls — record republican egalat şi 120 kg la aruncat), Zoro Fiat a fost dezavantajat. El a primit mai puţine puncte decît cele oferite, prin mărinimia tabelei, unor cifre superioare cu cîteva kilograme, dar a căror valoare — fiind vorba de „grei" — este submediocră. O altă prevedere regulamentară permitea folosirea, în cadrul celor şapte categorii de greutate, a formulei „5+2", adică fiecare echipă era obligată să prezinte concurenţi la cinci categorii (la liberă alegere), ceilalţi doi componenţi ai formaţiei putînd să dubleze la una din categoriile alese. Aceste „portiţe" ale

— Hai, ai noştri, halterofilii! (Desen de NEAGU RĂDULESCU)

regulamentului au deschis şi ele calea arbitrariului, au creat un avantaj în favoarea C.S.M. Cluj, care a avut „dublură" (la cat. grea), pe cînd Dinamo a dublat la mijlocie, iar Steaua la cocoş.

În sfîrşit, o ultimă clauză prin care regulamentul campionatului pe echipe s-a făcut „neînţeles". Este îndeobşte cunoscut că performanţele halterofililor se evaluează, atunci cînd se întocmesc bilanţurile de sfîrşit de an, pe baza cifrelor realizate într-un triatlon consacrat, compus din procedeele: împins, smuls şi aruncat. Excluzînd din calcul unul dintre procedee — în cazul de faţă „împinsul" — evaluarea nu se mai poate face complet, rezultatele avînd doar o semnificaţie parţială. Or, în situaţia în care avem un calendar competiţional atît de sărac, cuprinzînd doar 3—4 concursuri de anvergură republicană, nu ne putem permite luxul să mai transformăm unul dintre ele în... experiment. Din cauza înlocuirii „împinsului" cu probele atletice, la campionatul pe echipe, halterofilii au pierdut una din puţinele ocazii de îmbunătăţire a rezultatelor la triatlon (deci de creştere a propriei valori), deşi pregătirea de luni de zile le dădea multora acest drept.

Considerăm că, în privinţa campionatului pe echipe, orientarea F.R.H. a fost deficitară. Experimentele — repetăm — sînt foarte necesare, dar nu la un campionat republican de seniori.

Adrian IONESCU

A X-a EDIŢIE A CUPEI „C.E.C." LA VOLEI

Direcţia regională Mureş-Autonomă Maghiară a Casei de economii şi consemnaţiuni (C.E.C.), în colaborare cu comisia regională de volei, organizează cu ocazia „Săptămînii economiei „C.E.C." o interesantă competiţie: „Cupa C.E.C." la volei. Întrecerile, care se află la cea de a X-a ediţie, atrag anul acesta în jurul fileului de volei 14 echipe (dintre care 8 de fete). Competiţia este un adevărat campionat orăşenesc, întrucît la ea participă toate formaţiile de volei existente la Tg. Mureş, exceptînd cele divizionare.

I. Păuş — coresp. principal

ÎN CURÎND PE ECRANE

O PRODUCŢIE A STUDIOULUI CINEMATOGRAFIC „BUCUREŞTI"

Cu: SILVIU STĂNCULESCU, IRINA GĂRDESCU, ŞTEFAN CIUBOTĂRAŞU, GH. IONESCU GION, MATEI ALEXANDRU, EMIL HOSSU
Imaginea: MIC. GIRARDI — Decoruri: arh. AURELIU IONESCU

LA CALENDELE GRECEŞTI?

Sub titlul „Recunoştinţă"... a apărut o notă critică referitoare la un caz de incorectitudine. Despre ce era vorba? Un vechi şi pasionat activist sportiv voluntar, **Constantin Gh. Darie**, din comuna Ştefăneşti, raionul Botoşani, se ocupase cu multă conştiinciozitate, de-a lungul anilor, de treburile asociaţiei sportive săteşti Progresul. Fusese preşedinte, secretar, responsabil financiar al asociaţiei şi uneori cumulase toate cele trei funcţii, pentru ca activitatea sportivă din sat să meargă mai bine. Anul trecut, acest om destoinic — încercat de... vîrstă şi de sănătatea din ce în ce mai şubredă — a renunţat, cu multă părere de rău, la activitatea atît de dragă lui. În anumite situaţii însă, Constantin Gh. Darie mai scosese şi bani din buzunar pentru acoperirea unor cheltuieli urgente, totdeauna prezentînd acte justificative. Astfel că la 13 decembrie 1966 a fost depus procesul verbal pentru decontarea sumei de 432 de lei. **De-abia peste cîteva luni** economistul organului sportiv raional a reverificat decontul, găsindu-l bun şi avizîndu-l pentru a fi achitat în termen de 3 ZILE. Pînă la începutul lui septembrie a.c. Darie nu primise nici un bănuţ!

În fine, cînd ne pregăteam să întrebăm pentru a doua oară Consiliul raional Botoşani pentru educaţie fizică şi sport de ce nu rezolvă prompt asemenea obligaţii elementare, ne-a sosit şi răspunsul mult aşteptat atît de noi cît şi de Darie. El sună aşa: **„Referitor la scrisoarea dv... S-a stabilit ca Consiliul asociaţiei sportive Progresul Ştefăneşti (preşedinte D. Ringhilescu) să achite tovarăşului Constantin Darie, fostul secretar al acestei asociaţii, suma ce a reieşit la predarea actelor...".**

Toate bune, dar parcă lipseşte un amănunt de loc neglijabil: CÎND? Că mai este nitel şi se împlineşte anul!

RUNDA SANCŢIUNILOR

Că fotbalul poate duce uneori şi la... box, o demonstra scurtul articol critic, apărut în ziarul nostru nr. 5405, sub titlul „Pugilat". Faptele incriminate se întîmplaseră la un meci de fotbal dintre echipele de copii ale Şcolii generale nr. 1 Roman şi cea din Cotu-Vameş. O fază contestată a atras intervenţia antrenorului şcolii din Roman, Ştefan Ionescu, pe lîngă „tuşierul" Augustin Hirjui. Pe teren, sub ochii copiilor, au urmat mai multe reprize de box (firească, nereglementar), la capătul cărora arbitrul Hirjui a reuşit să deschidă arcada adversarului cu... fluierul.

Firească, ziarul nostru a cerut Consiliului orăşenesc (Roman) pentru educaţie fizică şi sport să ne comunice măsurile luate pentru înlăturarea unor asemenea demonstraţii deplorabile. Ni se răspunde că: „Tov. Hirjui Augustin, arbitru stagiar, a fost pedepsit de subcolegiul de arbitri de fotbal cu suspendarea pe două etape (cu menţiunea că la a doua abatere va fi exclus din subcolegiu), iar antrenorului Ionescu Ştefan i-a fost interzisă, de către comisia orăşenească de fotbal, intrarea în incinta stadionului".

Deşi sancţiunile dictate suferă de prea multă indulgenţă, sperăm ca ele să-i facă pe cei doi „pugilişti amatori" să renunţe definitiv la nouă lor pasiune sportivă.

Pe urmele materialelor publicate